

Lezingen: Prediker 1,2;2, 21-23; Kolossenzen 3, 1-5.9-11; Lucas 12, 13-21

Het lijkt erop, dat de onrust onder mensen toeneemt. Onze bijna gestroomlijnde manier van leven, waaraan we gewoon waren, is onder druk komen staan. De inflatie is hoog en daarmee ons geld minder waard. De boodschappen en de energie zijn duurder. Zorgen zijn er of we voor van de winter wel voldoende brandstof hebben. De gevolgen van de oorlog in Oekraïne laten zich in Europa en wereldwijd gelden. Kunnen we de vluchtelingenstroom nog aan en de toenemende armoede bij de minst verdienenden in onze samenleving? Daarnaast worden we geconfronteerd met milieuproblematiek en opwarming van de aarde. Er waren in het verleden al wel waarschuwingen zoals van de zogenoemde Club van Rome (1968) die in 1972 'Grenzen aan de groei' publiceerde, maar die verontrustten nog niet al te zeer. Toen werden we een paar jaar geleden overvallen door de coronapandemie. De golfbewegingen daarin spelen sinds enkele jaren een rol. De druk op het zorgpersoneel nam toe met ziekteverzuim als gevolg. Op vliegvelden en andere plaatsen veel plaatsen is er personeelsgebrek. Er kan minder snel worden geholpen. Mensen kunnen er somber van worden.

In deze situatie komen we vandaag naar de kerk en horen uit het Boek Prediker de ervaring van een oude, wijze man, die terugkijkt op zijn leven. Hij constateert 'lucht en leegte' in het leven. Niet direct een optimistische boodschap zou je zeggen, maar misschien wel een, die mensen van nu herkennen in de onrust van het moment. We ontdekken immers de betrekkelijkheid van alles waaraan we ons gehecht hebben of kunnen hechten. De boodschap van Prediker in de rest van zijn Boek is helder: het leven is een gave van God. We ondergaan de voorwaarden waaronder we bestaan met zijn vreugde, maar ook de moeizaamheid ervan en de leegte. We doen er goed aan, zegt Prediker, dat onder ogen te zien; doorgronden kunnen we het niet. We kunnen wel dankbaar zijn voor het positieve, het mooie, het kunnen genieten, de wijsheid; maar dat andere is er ook: het moeizame, het gezwoeg, het vergeefse, de leegte. Waar het op aan komt is het ontzag voor God en het naleven van zijn geboden (hst 12,12). Dat brengt ons bij Hem. Een vraag: Zijn we, is onze samenleving, dat teveel vergeten?

De Evangelielezing in de versie van Lucas sluit hierbij aan. Het gaat over de gehechtheid die het bezit en m.n. de rijkdom tot gevolg kunnen hebben. Omgaan met wat je bezit is natuurlijk en noodzakelijk, maar je moet er niet verslaafd aan raken. Vroeger zei men wel eens: 'het doodskleed heeft geen zakken, m.a.w. je kunt niets meenemen over de grens van de dood heen. De vraag die in het Evangelie gesteld wordt luidt 'voor wie je je schatten verzamelt? Voor jezelf? Doen ze je zó daaraan gehecht zijn, dat je niet 'rijk bent voor God'?

[Kunnen de overwegingen in de lezingen van vandaag ons helpen bij het omgaan met de problemen van onze tijd en met de zorgen die ons bezig houden? Als we ontvankelijk zijn voor de wijsheid en de goede raad, die erdoor onder woorden zijn gebracht, bieden ze –dunkt me- zeker hulp. Ze helpen ons, lijkt me, het leven te zien als een gave van God. Maar ook wijzen ze ons op de betrekkelijkheid van ons aardse bestaan. Met de woorden van de heilige Paulus uit zijn Brief aan de inwoners van Kolosse: 'broeders en zusters, als ge met Christus \(met Pasen\) ten leven zijt gewekt, zoek wat boven is, daar waar Christus zetelt aan de rechterhand Gods. Zin op het hemelse, niet op het aardse'. \(Kolossenzen 3, 1 en 2\). Onze uiteindelijke bestemming, na onze pogingen hier op aarde geleefd te hebben overeenkomstig de aanwijzingen van het Evangelie, ligt bij God, Vader van Jezus Christus en van ons. Amen _____ AR](#)